

Λαυρέντης Διανέλλος: Το ανεκπλήρωτο όνειρο, ο θάνατος στην Αμερική και οι συνάδελφοι που τον ξέχασαν στη κηδεία – Από το facebook του συνάδελφου Γιάννη Γιαννόπουλου

Το συνάδελφο **Γιάννη Γιαννόπουλο** από τον Αμπελώνα Λάρισας που υπηρέτησε στον Τύρναβο, τον Αμπελώνα, τη Λάρισα και την Περιφερειακή Διεύθυνση Κεντρικής Ελλάδας, τον γνωρίζετε οι περισσότεροι, αφού μάλιστα τον εμπιστεύεστε επί σειρά ετών με την εκλογή του στο Δ.Σ. τόσο του **ΣΥΛΛΑΓΕ** όσο και της **ΙΟΝΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ**. Ο εκλεκτός συνάδελφος αποτέλεσε έναν από τους ηρωικούς «300» της Ιονικής, που παρέμειναν προσηλωμένοι στο Σύλλογό μας ακόμα και στις πιο δύσκολες περιόδους και συνεχίζει μέχρι σήμερα να αγωνίζεται με συνέπεια και ευθύνη για τα δικαιώματα και τα συμφέροντα των Ιονικάριων.

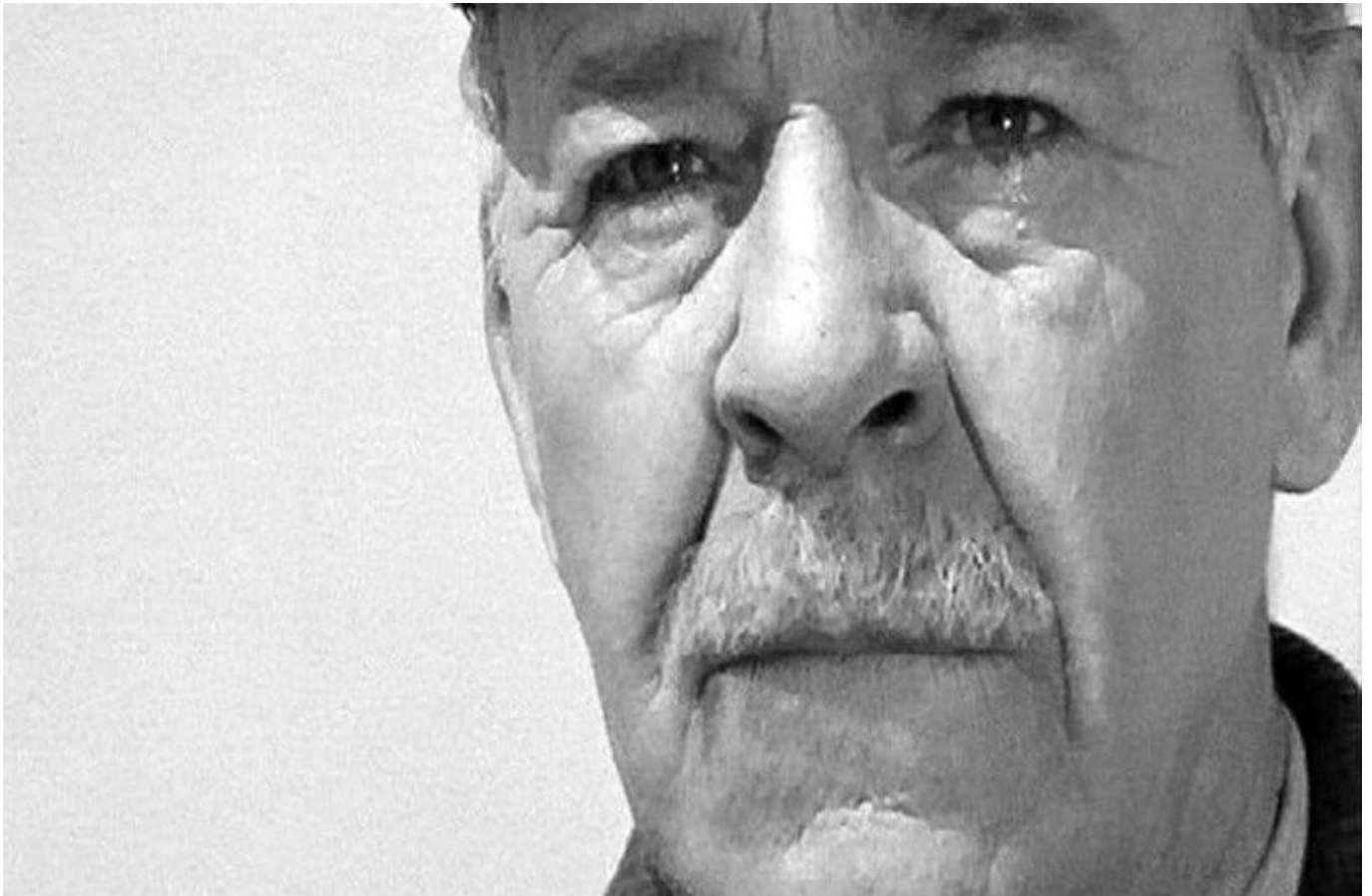
Ο Γιάννης όμως είναι πάνω από όλα ένα ενεργό μέλος της κοινωνίας, με βαθιές ευαισθησίες και διαρκή δράση για το συνάνθρωπο. Άλλωστε μια ματιά στο facebook του συναδέλφου αναδεικνύει τη δραστηριοποίησή του και στο «Σύλλογο Αιμοδοτών Ελπίδα», ενώ όλες του οι αναρτήσεις είναι πάντοτε εύστοχες και εξαιρετικά ενδιαφέρουσες.

Εμείς ξεσηκώσαμε μία από αυτές, για να σας παρουσιάσουμε ένα μεγάλο Έλληνα ηθοποιό που η ευγενική του φυσιογνωμία έχει

χαραχτεί στις μνήμες όλων μας, έστω και αν έχει φύγει από κοντά μας εδώ και αρκετά χρόνια.

Ο **Λαυρέντης Διανέλλος** υπήρξε ένας από τους πλέον συμπαθείς και αγαπητούς ηθοποιούς της χρυσής γενιάς του ελληνικού κινηματογράφου, ενώ βέβαια είχε μία σπουδαία πορεία και στο σανίδι. Παρά το γεγονός ότι συνήθως δεν ήταν πρωταγωνιστής, η επιρροή και η δημοφιλία του ήταν τόσο μεγάλη, που ουσιαστικά έχει πάρει τη θέση του ανάμεσα στους αθάνατους της ελληνικής υποκριτικής τέχνης.

Λαυρέντης Διανέλλος: Το ανεκπλήρωτο όνειρο, ο θάνατος στην Αμερική και οι συνάδελφοι που τον ξέχασαν στη κηδεία

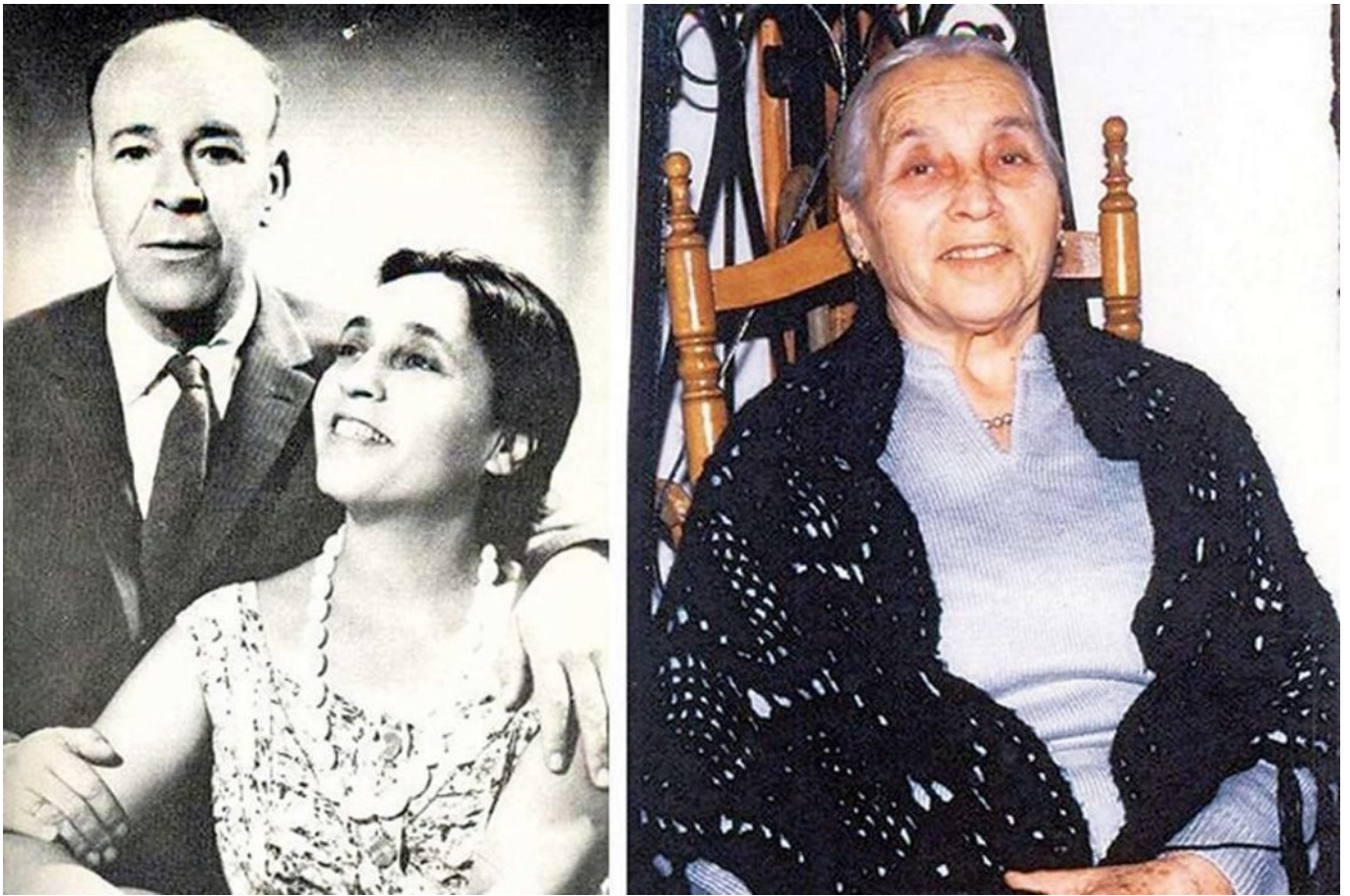

Ο **Λαυρέντης Διανέλλος** γεννήθηκε στον Άγιο Λαυρέντιο Μαγνησίας το 1911 (από την ιδιαίτερη πατρίδα του, πήρε και το επώνυμό

του).

Ήταν ένας από τους πρώτους μαθητές και συνεργάτες του Καρόλου Κουν, στη σχολή του οποίου γνώρισε τη σύζυγό του Φρόσω Κοκκόλα (1912-1999), ηθοποιό και τραγουδίστρια δημοτικών τραγουδιών, με την οποία απέκτησε μία κόρη.

Το 1975 το ζευγάρι μετακόμισε στο Μάτι στο σπιτάκι που με τόσες θυσίες κατάφεραν να κτίσουν.

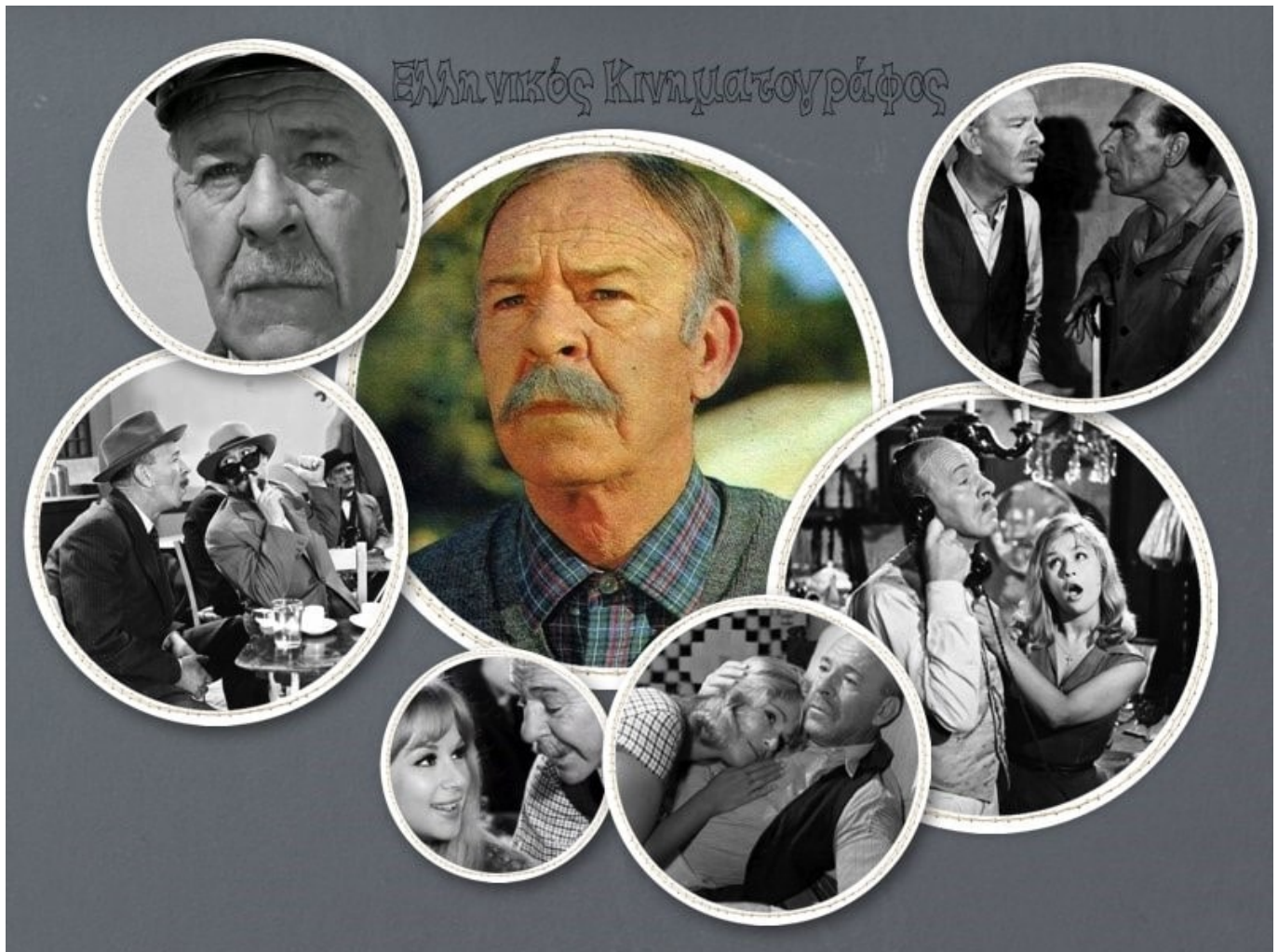

Ο Λαυρέντης Διανέλλος ήταν ηθοποιός του θεάτρου και του κινηματογράφου

Κατέχει τον τίτλο του πιο παραγωγικού Έλληνα ηθοποιού, με τουλάχιστον 207 ταινίες στο ενεργητικό του. Διακρίθηκε σε ρόλους «πατέρα», δίπλα σε μεγάλες πρωταγωνίστριες του ελληνικού κινηματογράφου.

Παρόλο που στον κινηματογράφο ερμήνευε πάντα δεύτερους ρόλους, ήταν πολύ συμπαθής στο κοινό. Το πρόσωπο του μπορούσε με την

ίδια ευκολία και πειστικότητα να εκφράσει τόσο τη λύπη όσο και τη χαρά, ανέφεραν οι κριτικοί.

Η απλότητα στο παίξιμό του έκανε τον κόσμο να τον θεωρεί «δικό του άνθρωπο». Πολλοί μάλιστα, λόγω της φυσικότητας στην ερμηνεία του, πίστευαν ότι ήταν αυτοδίδακτος. Εκτός από τον «πατέρα», ερμήνευσε αρκετές φορές τον φτωχό μεροκαματιάρη, αλλά και τον παπά. Εξαιτίας των πολλών συμμετοχών του σε ταινίες, έχει συνεργαστεί με όλους σχεδόν τους ηθοποιούς του παλιού ελληνικού κινηματογράφου.

Πρωτοεμφανίστηκε στο θέατρο το 1936 με τον «Πλούτο» του Αριστοφάνη. Την περίοδο 1936-1940 εντάχθηκε στο θίασο της Μαρίκας Κοτοπούλη, ενώ το 1947 συνεργάστηκε με τον θίασο του Βασίλη Λογοθετίδη. Το 1954 άρχισε η συνεργασία του με τον μεγάλο κωμικό Μίμη Φωτόπουλο, η οποία και κράτησε μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '70. Ευρείας γκάμας ηθοποιός, έπαιξε

από κλασικό θέατρο έως επιθεώρηση και ελληνική κωμωδία («Στέλλα Βιολάντη» του Γρηγορίου Ξενόπουλου, «Όπως αγαπάτε» του Σαίξπηρ, «Δον Καμίλο» του Σωτήρη Πατατζή, «Ο καλός στρατιώτης Σβέικ» του Γιάροσλαβ Χάσεκ κ.ά.).

Στη μεγάλη οθόνη εμφανίστηκε για πρώτη φορά το 1938 στην ελληνο-αιγυπτιακή παραγωγή «Δόκτωρ Επαμεινώνδας», που σκηνοθέτησε ο Εβραίος Τόγκο Μιζραχί, με πρωταγωνιστές τον Παρασκευά Οικονόμου και τις αδελφές Καλουτά. Από το 1955 καθιερώθηκε στον ελληνικό κινηματογράφο, παίζοντας με την ίδια άνεση στο δράμα, στην κωμωδία, αλλά και στο μιούζικαλ, σε αξιόλογους δεύτερους ρόλους.

Στη διάρκεια της κινηματογραφικής του καριέρας, υποδύθηκε τον πατέρα πολλών πρωταγωνιστριών και πρωταγωνιστών, με πιο χαρακτηριστική την ερμηνεία του στην ταινία του Ντίνου Δημόπουλου «Μανταλένα» (1960), δίπλα στην Αλίκη Βουγιουκλάκη. Αξιοσημείωτες είναι επίσης οι ερμηνείες του στις ταινίες «Μακρυκωσταίοι και Κοντογιώργηδες» (1960), «Ο θόδωρος και το Δίκαννο» (1962), «Το πιο λαμπρό αστέρι» (1967) και «Η Αλίκη Δικτάτωρ» (1972). Το 1971 τιμήθηκε στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου της Θεσσαλονίκης με το βραβείο Β' Ανδρικού ρόλου για τη συμμετοχή του στην ταινία του Δημήτρη Παπακωνσταντή «Ολοκαύτωμα».

Ο Διανέλλος διακρίθηκε στο Φεστιβάλ Κινηματογράφου το 1971, κερδίζοντας το βραβείο του Β' Ανδρικού Ρόλου για την ερμηνεία του στην ταινία, «Ολοκαύτωμα».

Το όνειρο του Λαυρέντη Διανέλλου ήταν να γίνει σιδηροδρομικός και μάλιστα μηχανοδηγός

Γι αυτό και όταν ξέκλεβε χρόνο, του άρεσε να κάθεται σε κάποιον σιδηροδρομικό σταθμό και να χαζεύει τους συρμούς μέχρι το τέλος της ζωής του.

Ο πατέρας μου δε με μάλωσε ποτέ..

«Ο πατέρας μου ήταν ένας γλυκός, ταπεινός και με ευρύ πνεύμα άνθρωπος. Ήταν αυτό που βλέπουμε όλοι στις ταινίες. Δεν με μάλωσε ποτέ. Ήταν άνθρωπος της συζήτησης, που έδινε συμβουλές σε όλους. Στους συναδέλφους του ήταν πολύ αγαπητός. Τον λάτρευαν όλοι, γιατί ήταν πολύ χαμηλών τόνων. Εκείνον που θυμάμαι να έρχεται στο σπίτι μας πολύ συχνά και ήταν ο καλύτερος φίλος του ήταν ο Μίμης Φωτόπουλος» είχε επισημάνει συγκινημένη η Μαρία Διανέλλου.

Η ασθένεια και το τέλος

Ο Λαυρέντης Διανέλλος «έφυγε» ένα πρωινό στις 16 Σεπτεμβρίου του 1978 σε ένα νοσοκομείο του Σιάτλ των ΗΠΑ.

Στη κηδεία του στη Ραφήνα, οι συνάδελφοί του τον «ξέχασαν»

Ήταν ένας αξιόλογος και γλυκύτατος άνθρωπος και ένας καταπληκτικός ηθοποιός, που όλοι οι ηθοποιοί, συνάδελφοι, τον αγαπούσαν και μιλούσαν πάντα γι' αυτόν με τα καλύτερα λόγια. Ήταν σεμνός και όπως σεμνά και αθόρυβα έζησε, έτσι σεμνά και αθόρυβα.

Μας άφησε μια μεγάλη παρακαταθήκη, την μορφή του βασανισμένου αλλά και συνάμα αισιόδοξου Έλληνα πατέρα, που καμιά άλλη μορφή δεν ήταν τόσο χαρακτηριστική και τόσο πραγματική, όταν θέλουμε να θυμηθούμε και να ταυτιστούμε, με τον δικό μας πατέρα.

Η ΚΗΔΕΙΑ του Λαυρέντη έγινε χθες τό πρωτ στο Ν της Ραφήνας. Για τό ηθοποιό μίλησαν ο Ν. Θηβαίο παχρήστος και ο Δ. Χορμώς. Έκαμε αίσθηση τό γι ελάχιστοι ήταν οι καλλιτόν συνόδευσαν στην τελ κατοικία.

Πηγή: www.enimerotiko.gr

Της Έπης Τρίμη